

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESI SOBRE EL BAPTISME

El fonament de la vida cristiana

Som, de fet, cristians en la mesura en què deixem viure Jesucrist en nosaltres. Llavors, per on podem començar a fer viva aquesta consciència, sinó des de l'inici, des del sacrament que ha obert en nosaltres la vida cristiana, el baptisme? La Pasqua de Crist, amb la seva força renovadora, ens arriba mitjançant el baptisme per transformar-nos a imatge d'ell: els batejats són de Jesucrist, ell és el Senyor de la seva existència. El baptisme és el «fonament de tota la vida cristiana» (*Catecisme de l'Església catòlica*, 1213). És el primer dels sacraments, ja que és la porta que permet a Crist el Senyor residir en nosaltres i a nosaltres immernir-nos en el seu Misteri.

La paraula grega batejar significa «submergir-se» (cf. CCC, 1214). En virtut de l'Esperit Sant, el baptisme ens immergeix en la mort i resurrecció del Senyor, ofegant en la font baptismal l'home vell, dominat pel pecat que ens separa de Déu, i fent néixer l'home nou, recreat en Jesús. En ell, tots els fills d'Adam són cridats a una vida nova. És a dir, el baptisme és un renaixement.

Aquells de vosaltres que no recordeu la data del baptisme, pregunteu-ho a la mare, als oncles, als nebots, pregunteu-ho i no ho oblideu mai. I aquell dia doneu gràcies al Senyor.

Gràcies al rentatge baptismal, qui creu en Crist està immers en la mateixa vida de la Trinitat.

De fet no és una aigua qualsevol, la del baptisme, sinó que és l'aigua sobre la qual s'ha invocat l'Esperit que «infora la vida» (Credo).

En submergir-nos en Crist, el baptisme ens fa també membres del seu cos, que és l'Església, i participem de la seva missió en el món (cf. CCC, 1213). Nosaltres, batejats, no estem aïllats: som membres del cos de Crist.

El baptisme permet a Crist viure en nosaltres i a nosaltres viure units a ell, per a col·laborar en l'Església, cadascú segons la condició pròpia, en la transformació del món. Rebut una sola vegada, el rentatge baptismal il·lumina tota la nostra vida, guiant els nostres passos fins a la Jerusalem del Cel.

(Dimecres, 11 d'abril de 2018)

REFLEXIONS

UN MAR D'EMOCIONS

L'agraïment, la consciència del do (I)

L'agraïment és la consciència joiosa del do rebut. És sentir que m'ha estat donat el que no mereixo, que m'ha estat regalat allò que no he treballat, que sóc dipositar d'un bé que no m'he guanyat a pols. En ser receptor d'aquest bé, experimento la necessitat d'agrair-ho. És reconèixer el treball, l'esforç de l'altre mostrant-li gentilment que ha valgut la pena, que no ha estat endebades, que ha donat fruit.

Tots necessitem l'agraïment. De vegades, el busquem explícitament; altres cops, a cegues. La donació pura es complau en donar; no necessita l'agraïment de l'altre. L'agraïment pur es complau en agrair; no agraeix per assolir cap altra fita que no sigui el mateix agrairment.

L'agraïment bell neix de les profunditats de l'ànima sense cap mena de coacció, flueix espontàniament i no és exigit insidiosament per ningú. És la consciència el motor que activa l'agraïment; la consciència del do rebut, de tot allò que, sense merèixer-ho, m'ha estat donat. Aquesta consciència és

un acte de lucidesa, de majoria d'edat espiritual, que neix quan un se n'adona que el primer do, el més fonamental de tots, la condició de tota experiència, és l'existència. Aflora quan un sent el desig de cridar *gràcies* per tot allò rebut.

És una necessitat interior, una emoció, un deure de justícia. Se sent en les entranyes la tendència a agrair; ix de les profunditats del cor. És un sentiment que vol sortir fora de les fronteres del cos; esplaiar-se, per això, pidola llenguatge, perquè sent la necessitat de fer arribar a l'altre gratitud per allò que ha rebut d'ell.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

6. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Dn 7,9-10.13-14 (o bé: 2Pe 1,16-19) / SI 96 / Mc 9,2-10]. La Transfiguració del Senyor, popularment: el Salvador, situada per tradició al mont Tabor (s. IV); sant Just i sant Pastor, noïets germans mrs. d'Alcalà d'Henares; sant Hormisdès, papa (514-523).

7. ■ Dimarts [Jer 30,1-2.12-15.18-22 / SI 101 / Mt 14,22-36]. Sant Sixt II, papa (grec, 257-258), i els seus quatre diaques, mrs.; sant Gaietà (Cayetano, Vicenza, 1480 -

Nàpols, 1547), prev., fund. Teatins (CR, 1524); sant Albert Tràpani o de Sicília, prev. carmelità.

8. □ Dimecres [Jer 31,1-7 / SI: Jer 31,10-13 / Mt 15,21-28]. Sant Domènec (Domingo) de Guzmán (†1221), prev. d'Osma, fund. dominicans (OP) a Tolosa de Llenguadoc (1215) per combatre els albigesos; sants Ciríac, Llarg i Esmaragde, mrs. a Roma (s. IV).

9. ■ Dijous [Os 2,14b.15b.19-20 / SI 44 / Mt 25,1-13]. Santa Teresa Beneta de la Creu (Edith Stein), vg. i mr.

carmelitana, copatrona d'Europa; sant Domicià, bisbe; sant Romà, mr. (s. III); sant Esteve, bisbe i mr.; santa Càndida Maria Cipitria Barriola, fund. Filles de Jesús.

10. ■ Divendres [2C 9,6-10 / SI 111 / Jo 12,24-26]. Sant Llorenç, diaca hispànic i mr. a Roma (S. III); sant Deodat o Adeodat, proletari; santa Astèria, vg. i mr.

11. □ Dissabte [Ha 1,12-1,4 / SI 9 / Mt 17,14-20]. Santa Clara (Assís, 1193-1253), vg., fund. Clarisses (OSC, 1212), patrona de la televisió;

sant Tiburci, mr.; santa Susanna, vg. i mr.

12. ■ Diumenge vinent, XIX de durant l'any (litúrgia de les hores: 3a setmana) [1R 19,4-8 / SI 33 / Ef 4,30-5,2 / Jo 6,41-51]. Santa Joana Francesca de Chantal (Dijon, 1572 - Moulins, 1641), cofundadora de l'Orde de la Visitació de Nostra Senyora; sant Herculà, bisbe; santa Hilària, màrtir, mare de santa Afra; beat Innocenci XI, papa (1676-1689); beat Joan de Rieti, religiós agustinià.

Diumenge XVIII de durant l'any (B)

COMENTARI

«Treballem pel menjar que dona vida eterna»

L'Èxode és l'eix dels cinc «rotlles» del Pentateuc: amb la revelació del nom de Déu (Ex 3, 14), la sortida d'Egipte (Ex 12) i l'Aliança del Sinaí (Ex 19) es va configurant la teologia del Poble de Déu.

La secció 15,22-18,27 narra la marxa pel desert abans d'arribar al Sinaí amb episodis que plantegen la qüestió bàsica: *El Senyor és o no és amb nosaltres?*

Tota la comunitat murmurà contra Moisès i Aharon sobre una base falsa: *A Egipte sèiem al voltant de les olles de carn i menjàvem tant de pa com volíem.*

Tot i això, el Senyor digué: «Faré ploure pa del cel». Així sabreu que Jo, el Senyor, sóc el vostre Déu.

L'exhortació d'Ef invita a deixar l'estil dels pagans i adoptar el dels batejats. La presentació és antitètica: al món pagà tot és negatiu sense barreja de cap bé; i al dels batejats tot és positiu sense barreja de cap mal.

L'exhortació té el centre en Crist, font i motor del nou projecte vital, amb la imatge del *despullar-se i revestir-se* —freqüent a l'exhortació bíblica— que ja als profetes indica el comportament visible de la persona.

La identitat amagada del batejat, *home nou* empeltat en l'únic *Home Nou* que és Crist, es nota en *una vida justa, bona i santa de veritat* que és el «vestit» visible de la *nova naturalesa* rebuda en el Baptisme.

El «Discurs del Pa de Vida» comença amb la invitació a *treballar pel pa que es conserva* i acaba amb la petició final: *Senyor, doneu-nos sempre pa d'aquest.*

Primer *els qui han menjat tant com han volgut del pa que es fa malbé*, són convidats a *treballar pel pa que es conserva sempre*. Després Jesús anuncia que *l'obra que Déu vol és que cregueu en Aquell que Ell ha enviat*. Al final aclareix que *és el Pare qui dona l'autèntic Pa del cel*.

Restava oberta la qüestió de quin és l'*aliment que dona vida eterna*. Només quan li demanen: *Senyor, doneu-nos sempre aquest pa*, llavors diu Jesús: *Jo sóc el Pa que dona la vida; els qui vénen a mi no passaran fam; els qui creuen en mi no tindran mai set.*

Jesús és a la vegada el donant i el do. No rebem de debò l'Eucaristia —allò que Ell dona— si no acollim vitalment el qui ens la dona.

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 16,2-4.12-15)

En aquells dies, tota la comunitat del poble d'Israel murmurà en el desert contra Moisès i Aharon. El poble d'Israel els deia: «Tant de bo la mà del Senyor ens hagués fet morir tots al país d'Egipte quan encara sèiem al voltant de les olles de carn i menjàvem tant de pa com volíem. Ens heu fet sortir cap aquest desert perquè tot aquest poble mori de fam.» El Senyor digué a Moisès: «Mira, jo us faré ploure pa del cel. Que tothom surti cada dia a recollir-ne, però només el que necessiten per a aquell dia. Vull veure si compleixen o no el que jo els dono. He sentit aquestes murmuracions del poble d'Israel. Digue'ls, doncs: «Aquest vespre menjareu carn, i demà al matí tant de pa com voldreu», i sabreu que jo, el Senyor, sóc el vostre Déu.» Aquell vespre, doncs, arribà un vol de guatlles que cobrí el campament, i l'endemà al matí, tot el campament era ple de rosada. Quan la rosada s'esvaï, quedà per tot el desert una cosa granulada, fina com la capa de gebre que cobreix la terra. Els israelites, en veure-ho es deien l'un a l'altre: «Manhu», que vol dir «Què és això?» Perquè no sabien què era. Moisès els digué: «Això és el pa que el Senyor us dona per aliment.»

▶ Salm responsorial (77)

R. *El Senyor els donà el seu blat celestial.*

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 4,17.20-24)

Germans, us dic, i insisteixo en el Senyor, que no visqueu més com viuen els pagans. Es guien per criteris que no valen. Però el Crist, tal com vosaltres heu après, no és res de tot això. No us l'han predicat tal com és? No us han ensenyat la veritat sobre Jesús? Doncs, deixeu la vostra antiga manera de viure. Despulleu-vos d'aquesta naturalesa envellida; els designis que la sedueixen la porten a la seva destrucció. Que es renovi el vostre esperit i tota la vostra manera de pensar! Revestiu-vos d'aquesta nova naturalesa que Déu ha creat a imatge seva: porteu una vida justa, bona i santa de veritat.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 6,24-35)

En aquell temps, quan la gent veïa que Jesús no era allà i els seus deixebles tampoc, pujà a les barques i anà a buscar Jesús a Cafarnaüm. Quan el trobaren, estranyats que fos a l'altra riba, li preguntaren: «Mestre, quan hi heu vingut, aquí?» Jesús els respongué: «Us ho dic amb tota veritat: Vosaltres no em busqueu pels senyals prodigiosos que heu vist, sinó perquè heu menjat tant de pa com heu volgut. No heu de treballar per un menjar que es fa malbé, sinó pel menjar que es conserva sempre i dona la vida eterna. Aquest menjar us el donarà el Fill de l'home: ell és el qui Déu, el Pare, ha marcat amb el seu segell personal.» Ells li preguntaren: «Què hem de fer per obrar com Déu vol?» Jesús els respongué: «L'obra que Déu vol és que cregueu en aquell que ell ha enviat.» Li contestaren: «Quin senyal visible ens podeu donar, que ens convenci? Quines obres feu? Els nostres pares van menjar el manà en el desert, tal com diu l'Esriptura: «Els donà el seu blat celestial.» Jesús els respongué: «Moisès no us va donar pas el blat celestial, però el meu Pare sí que us dona el pa que és realment del cel, perquè el pa de Déu és el que baixa del cel per donar vida al món.» Li diuen: «Senyor, doneu-nos sempre aquest pa.» Jesús els diu: «Jo sóc el pa que dona la vida: els qui vénen a mi no passaran fam, els qui creuen en mi no tindran mai set.»

▶ Lectura del libro del Èxodo (Ex 16,2-4.12-15)

En aquellos días, la comunidad de los hijos de Israel murmuró contra Moisés y Aarón en el desierto, diciendo: «¡Ojalá hubiéramos muerto a manos del Señor en la tierra de Egipto, cuando nos sentábamos alrededor de la olla de carne y comíamos pan hasta hartarnos! Nos habéis sacado a este desierto para matar de hambre a toda esta comunidad». El Señor dijo a Moisés: «Mira, haré llover pan del cielo para vosotros: que el pueblo salga a recoger la ración de cada día; lo pondré a prueba a ver si guarda mi instrucción o no. He oído las murmuraciones de los hijos de Israel. Diles: «Al atardecer comeréis carne, por la mañana os hartaréis de pan; para que sepáis que yo soy el Señor Dios vuestro». Por la tarde, una bandada de codornices cubrió todo el campamento; y por la mañana había una capa de rocío alrededor del campamento. Cuando se evaporó la capa de rocío, apareció en la superficie del desierto un polvo fino, como escamas, parecido a la escarcha sobre la tierra. Al verlo, los hijos de Israel se dijeron: «¿Qué es esto?». Pues no sabían lo que era. Moisés les dijo: «Es el pan que el Señor os da de comer.»

▶ Salmo responsorial (77)

R. *El Señor les dio pan del cielo.*

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 4,17.20-24)

Hermanos: Esto es lo que digo y aseguro en el Señor: que no andéis ya, como es el caso de los gentiles, en la vaciedad de sus ideas. Vosotros, en cambio, no es así como habéis aprendido a Cristo, si es que lo habéis oído a él y habéis sido adoctrinados en él, conforme a la verdad que hay en Jesús. Despojados del hombre viejo y de su anterior modo de vida, corrompido por sus apetencias seductoras; renovaos en la mente y en el espíritu y revestíos de la nueva condición humana creada a imagen de Dios: justicia y santidad verdaderas.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 6,24-35)

En aquel tiempo, cuando la gente vio que ni Jesús ni sus discípulos estaban allí, se embarcaron y fueron a Cafarnaüm en busca de Jesús. Al encontrarlo en la otra orilla del lago, le preguntaron: «Maestro, ¿cuándo has venido aquí?». Jesús les contestó: «En verdad, en verdad os digo: me buscáis no porque habéis visto signos, sino porque comisteis pan hasta saciaros. Trabajad, no por el alimento que perece, sino por el alimento que perdura para la vida eterna, el que os dará el Hijo del hombre; pues a este lo ha sellado el Padre, Dios». Ellos le preguntaron: «Y, ¿qué tenemos que hacer para realizar las obras de Dios?». Respondió Jesús: «La obra que Dios quiere es esta: que creáis en el que él ha enviado» Le replicaron: «¿Y qué signo haces tú, para que veamos y creamos en ti? ¿Cuál es tu obra? Nuestros padres comieron el maná en el desierto, como está escrito: «Pan del cielo les dio a comer». Jesús les replicó: «En verdad, en verdad os digo: no fue Moisés quien os dio pan del cielo, sino que es mi Padre el que os da el verdadero pan del cielo. Porque el pan de Dios es el que baja del cielo y da vida al mundo.»

Entonces le dijeron: «Señor, danos siempre de este pan». Jesús les contestó: «Yo soy el pan de vida. El que viene a mí no tendrá hambre, y el que cree en mí no tendrá sed jamás.»